

KATARINA TAIKON

KATITZI

në gropën
e gjarpërinjve

Letërsi e huaj për fëmijë

Katarina Taikon
Katitzi në gropën e gjarpërinjve
DITURIA

Katarina Taikon ka shkruar 13 libra për Katitzin, gjatë periudhës 1969-1980. Në kohën e saj, “cigan” ishte një fjalë e zakonshme për romët.

Sot përdoret më shpesh termi “rom”. Prandaj në këta dy libra, i kemi përdorur të dy termat, edhe “cigan”, edhe “rom”. Në pjesët ku Katitzi dhe familja e saj flasin për romët, e kemi zëvendësuar fjalën cigan me rom.

KATARINA TAIKON

KATITZI
në grupën
gjarpërinjve

Përktheu: Sokol Demaku

Shtëpia Botuese DITURIA

Titulli original:

Katarina Taikon
Katitzi i ormgropen

Redaktore: Jeta Hamzallari
Paraqitja grafike: Ulinda Selenica

Text © Katarina Taikon, 1971
Illustrations © Joanna Hellgren, 2015
Swedish edition by Natur & Kultur, Stockholm 2015
Albanian edition published in agreement with Koja Agency

Copyright © për botimin shqip, DITURIA, 2023

Ky projekt është realizuar me mbështetjen financiare të Komisionit Europian. Ky botim pasqyron vetëm pikëpamjet e autorit dhe Komisioni nuk mund të konsiderohet përgjegjës për përdorimet e mundshme të informacioneve që përmban teksti.

Botuesi falënderon për zemërsisht Swedish Arts Council për mbështetjen në përkthimin e këtij libri.

Shtëpia Botuese DITURIA
Rruga "Frederik Shiroka", Nr. 31, Tiranë
P.O. Box 1441
Tel.: + 355 4 2236 635; Cel.: + 355 692048503
E-mail: sekretaria@dituria.al
www.dituria.al
■ Shtëpia Botuese DITURIA

Përmbajtja

[Përshëndetje sërish!](#)

[Hyrje](#)

[Princi](#)

[Gropa e gjarpërinjve](#)

[Marrëveshja](#)

[Pasagjerë pa biletë](#)

Përshëndetje sërish!

Ky është një tjetër libër nga seria *Katitzi*. Në këta libra, ju do të takoheni përsëri me Katitzin dhe familjen e saj.

Nëse keni lexuar librat e parë të serisë, besoj se e keni kuptuar se si është Katitzi. Ajo dëshiron të mësojë e të kuptojë gjithçka, prandaj nuk resht së bëri pyetje. Ndonjëherë, pjesëtarët e familjes lodhen vërtet prej saj. Por, ama, ajo ia del të mësojë shumë gjëra të reja, për të cilat mendon pareshtur.

Kur lexoni Katitzin, është mirë të keni pranë një hartë, që të ndiqni udhëtimin e saj në pjesë të ndryshme të Suedisë.

Me dashuri,

Angelica, vajza e Katitzit

*Motrës sime Paulinë,
Lena në libër*

Hyrje

Nëse ende nuk e njihni, duhet të dini se Katitzi Taikon është një vajzë rome nëntëvjeçare dhe jeton në Suedi, duke u shpërngulur vazhdimisht nga njëri vend në tjetrin. Në të vërtetë, ajo dhe familja e saj nuk jetojnë në një shtëpi të vërtetë, por në një kamp të përbërë nga tri çadra dhe një rimorkio e vogël. Ata e sigurojnë jetesën me një park të vogël argëtimi dhe duke kallajisur enë prej bakri. Ky libër fillon në kohën kur familja Taikon sapo ka ngritur kampin në Strömåker, një qytet në rajonin e Norrlandit, në veri të Suedisë. Është vjeshta e vitit 1941 dhe bota zien nga lufta: Norvegjia e Danimarka janë pushtuar nga nazistët gjermanë dhe romët suedezë druhën se mos dërgohen në Gjermani, ku popullsia rome dhe hebraike mbyllet në kampe përqendrimi e më pas vritet.

Katitzi ka një motër që quhet Lena dhe që është tre vjet më e madhe se ajo. Dy motrat kalojnë shumë kohë së bashku dhe e duan fort njëra-tjetrën, edhe pse janë krejt të ndryshme: Lena është vajzë e qetë, e bindur dhe e rregullt, kurse Katitzi ngatërrestare, fjalëshumë, nuk ka frikë nga asgjë, rri gjithnjë e pistë dhe e çrregullt. Në pamje, Katitzi i ngjan sa një trolli, aq edhe një maceje.

Katitzi e Lena kanë një vëlla më të rritur, Polin, që punon me babain Taikon, dhe motrën Roza, një nënë e dytë për ta deri ditën që u martua dhe u largua nga shtëpia. Nëna e vërtetë e Polit, Rozës, Lenës dhe Katitzit u largua nga kjo botë kur Katitzi qe ende e vogël, shumë e vogël. Disa vjet më vonë, babai Taikon u martua me një tjetër grua, me të cilën pati edhe tre fëmijë.

Njerka e Katitzit dhe Lenës nuk sillet mirë me to. Kërkon që ta thërrasin “zonjë” dhe i trajton keq, sidomos Katitzin, e cila përfshihet në çdolloj

telashi dhe e ka zakon të ndërhyjë në bisedat e të rriturve, ndaj gjithnjë e zemëron zonjën, që kurrë nuk e humbet rastin për ta rrahur.

Zonja nuk është rome. Vite të shkuara, ia mbathi nga shtëpia me baba Taikonin, për hir të dashurisë, por tanimë nuk e duron dot më atë lloj jete, shpërnguljet e vazhdueshme dhe sjelljet e vrazhda e armiqësore të njerëzve të tjerë. Ndihet e pakënaqur dhe e zhgënjyer, e kaplojnë shpesh krizat e migrenës dhe kujdeset vetëm për tre fëmijët e saj.

Përpara se të filloni të lexoni këtë libër, duhet të dini edhe disa gjëra në lidhje me Katitzin.

Për disa vjet, përpara se të mbërrinte në kamp me babain Taikon, Katitzi kishte jetuar në një shtëpi fëmije. Me t'u kthyer në familje, ishte habitur kur kishte parë se i duhej të jetonte në një kamp dhe jo në një shtëpi të vërtetë, se i duhej të ndante shtratin e madje edhe të hante në një tas me të motrën. Por i donte shumë Lenën, Polin, Rozën dhe babain Taikon, ndaj u mësua shpejt me jetën në kamp. Vetëm se, hera-herës, kur gjërat vështirësohen së tepërmi, ëndërron me sy hapur. Kujton kohët kur kishte lodra dhe fustane të bukura dhe ndonjëherë përfytyron sikur është një princeshë apo këngëtare e famshme. Rri kështu, me sy të çapëlyer dhe gojën hapur përgjysmë, derisa Lena e Poli e shkundin për ta kthyer në realitet.

Tani le të shohim se çfarë u ndodhi Katitzit dhe familjes së saj në kamp.

Princi

Babai Taikon qëndronte shtrirë në rimorkion e vogël, mbuluar me jorganin me pupla pate dhe fytn e ënjtur të mbështjellë me shalle të trasha. E kishin zënë shytat dhe digjej nga temperatura. Poli rrinte në këmbë pranë tij.

- Baba, nuk e kuptoj pse këmbëngul që të qëndrojmë këtu! A nuk mund të shkojmë në jug, te xhaxha Jorska? Pse duhet të rrimë vetëm? Para katërmëdhjetë ditësh vrave këmbën me sëpatë dhe ja tani, edhe shytat!

- Pol, sa herë ta kam thënë se nuk mund të largohemi prej këtu e të shkojmë të jetojmë me vëllezërit e mi?! Nëse plas lufta edhe në Suedi dhe të gjithë jemi tok në një vend, ata mund të na shfarosin të gjithëve, pa asnjë mundësi që ndonjëri të shpëtojë.

- Bah! Ç'është kjo luftë, baba. Ti gjithmonë shqetësohesh ca si tepër. Besoj se do ta kemi shumë më të lehtë po të jemi të gjithë bashkë. Nuk dua të punoj më në pyll, na paguajnë shumë pak. Dua të luaj përsëri muzikë.

- Mjaft. E di fare mirë që nuk fitojmë shumë, por tani jemi këtu dhe duhet të përshtatemi. Për fat të keq, u sëmura, por tashmë je aq i rritur sa t'ia dalësh mbanë i vetëm për disa ditë.

- Po, po,- psherëtiu Poli.- Do të marr me vete Katitzin, që të më ndihmojë për të mbledhur degët.

- Katitzi, Katitzi! Eja, do të shkojmë në pyll!- bërtiti Poli me sa kishte në kokë.

Katitzi erdhi me vrap, me Swingun që e ndiqte pas duke tundur bishtin me gëzim. Dukej si mos më keq: flokët e gjatë që i mbërrinin deri në fundshpinë i kishte pis e të ngatërruar. Fytyra dukej se nuk kishte parë ujë prej kohësh. Fundi, disa numra më i madh, i fshinte tokën, ndërsa këmishën e kishte mbërthyer me karfica. Swingu, qeni i Katitzit, dikur i bardhë, nuk qe më i pastër se e zonja.

- Katitzi, si je katandisur kështu,- psherëtiu Poli.
- Çfarë do të thuash me “katandisur”?- Katitzi vuri duart në ijë dhe e vështroi Polin drejt e në sy.
- Të pyeta në ç’gjendje je.
- Mos vallë je verbuar? A nuk më sheh se në ç’gjendje jam?
- E pra, ky është problemi. E shoh shumë mirë.
- Mos ke luajtur mendsh? Atëherë, përse më pyet?
- Katitzi, nuk mund të dalësh kështu. Pse nuk je krehur? Pse je kaq pis? Dhe pse e ke mbërthyer këmishën me karfica?
- Pse, pse, pse. Nuk pushon së bëri pyetje ti. Po sikur të të bëja unë kaq shumë pyetje? Jam në këtë gjendje, sepse mami im u martua dhe më braktisi. Ajo iku në botën e madhe dhe më la këtu, ndaj jam katandisur kështu,- tha Katitzi, duke ndjellë hundët.
- Prit pak, prit, qetësohu! Para së gjithash, Roza nuk është nëna jote. Pastaj, tashmë je nëntë vjeçe dhe duhet të lahesh vetë, apo jo? Ujë kemi mjaftueshëm,- tha Poli.
- E po, meqë ujë kemi, përdore edhe ti. Qafën e ke pis dhe... I ke parë veshët si i ke nga pas? Nuk mund të më shash, meqë je më i madh. Të shkoj të të marr një pasqyrë?- Katitzi ngriti hundën.

Poli ishte hutuar. Preku qafën dhe mendoi për vajzën te kafeneja e Bjurholmit, e cila i pëlqente shumë. Të ishte vallë e vërtetë? Vërtet i kishte pis qafë e veshë? Po sikur ajo vajza ta kishte vënë re? Dhe me zë të lartë tha:

- Katitzi, e di se çfarë do të bëjmë?

- Po: në djall larja. Ti mos këmbëngul që të lahem dhe unë nuk do të ta përmend më qafën. Dhe do të të lë që me veshët të merresh vetë.

- Jo, ja se çfarë do të bëjmë: pasi të kemi mbaruar punë në pyll, do të shkojmë të lahemi. Sepse ti do të vish me mua, apo jo?

- Në pyll, po. Për t'u larë nuk e di.

- Nuk e kuptoj ku përfundoi ky vend,- shpërtheu Poli.

- Ku përfundoi!? Nuk mund të ketë shkuar askund. Pse, ti mendon se vendet lëvizin? Se rendin andej-këndej?

- Katitzi!

- Po?

- Do të më bësh një nder?- tha Poli me zë të lodhur.

- Çfarë?

- Hesht. Vetëm kaq. Hesht.

- Po a nuk duhej të të bëja një nder?- pyeti Katitzi, e hutuar.

- Pikërisht. Ky është nderi: hesht!

- Pol.

- Hë.

- Je i keq.

- Po, po. Shiko si do të bëjmë: ti ulu këtu dhe çlodhu, ndërsa unë do të shkoj të kërkoj një vend ku të presim pemë.

- E ke fjalën për vendin që ka marrë rrugën kushedi për ku?- pyeti Katitzi.

- Pikërisht. Pafshim! Shih mos na hap ndonjë telash, ë.

- Çfarë do të thuash me "telash"?

Por Poli nuk e dëgjoi: ai ishte larguar që të gjente vendin e përshtatshëm për të prerë pemë. Katitzi u ul sipër një guri, të cilin rrezet e diellit e kishin ngrohur paq. Mund të qëndronte pak atje dhe të ëndërronte me sy hapur.

Papritur, Katitzi dëgjoi trokëllimë patkonjsh dhe ngriti vështrimin. Kaluar në shalën e një kali të bardhë qëndronte një djalosh me flokë të artë. Kishte veshur një kostum kadifeje të kaltër dhe ishte gjëja më e bukur që Katitzi kishte parë ndonjëherë.

- Mirëdita, vashëz e bukur! Kush je? Dhe nga vjen?

Njëqind mendime iu sollën në mendje Katitzit. Mendoi se nuk qe rasti t'i thoshte që ishte rome dhe që jetonte në një kamp, përndryshe i panjohuri do

të largohet. Mbi të gjitha, ishte një princ dhe princat nuk flisnin me romët. Prandaj u përgjigj:

- Siç e sheh, jam një princeshë e rrëmbyer nga banditë, që tashmë më kanë braktisur në pyll për të vdekur urie. Më shpëto ti, o princ fisnik.

- Katitzi! Katitzi! E gjeta vendin. Eja!

Katitzi befas u zgjua. Nuk kishte asnjë princ aty.

- Katitzi, eja dhe më sill sharrën!- bërtiti Poli.

Sharra, ku kishte përfunduar sharra? Katitzi e kërkoi rreth e rrotull: kishte qenë aty, mu në këmbët e saj, po tani ku ishte? Apo mos ndoshta kishte rrëshqitur poshtë, tek ajo gropa? Dhe ja, atje poshtë ishte. Por qe e vështirë të zbrisje.

- Katitzi, nxito! Eja këtu menjëherë!- bërtiti Poli.

Katitzi kërcëu poshtë, te gropa, dhe u përkul të merrte sharrën. Por ngriu në çast. Hapi gojën të bërtiste, por nga buzët nuk i doli as edhe një tingull. Ishte paralizuar nga frika.

Gropa e gjarpërinjve

Poli nisi të bënte ecejake i paduruar. Përse nuk po vinte Katitzi? Me siguri, ishte duke ëndërruar me sy hapur, siç e kishte zakon. E thirri edhe disa herë tjera, por e kuptoi që ishte e kotë. Si përfundim, shkoi ta merrte vetë.

Por, kur mbërriti te guri ku e kishte lënë, Katitzi nuk ishte. “Oh, na iku gjithë dita pa bërë asgjë. Ku të ketë shkuar, vallë?” mermëriti Poli me vete.

Zuri ta kërkonte rreth e rrotull, hodhi sytë poshtë te gropa dhe ja, më në fund e pa. Rrinte si e ngurosur. Poshtë shtresës së papastërtisë, fytyra i qe zbardhur e bërë shkumës, ndërsa sytë i kishte shqyer nga tmerri. Rreth këmbëve të saj zvarriteshin gjarpërinj: i gjithë fundi i gropës gëlonte nga zvarranikë.

“Nuk duhet të më kaplojë paniku”, mendoi Poli. U shtri barkas dhe zgjati duart drejt gropës, duke përsëritur me vete: “Nuk duhet të më kaplojë paniku”.

Arriti të mbërthente një tufë flokësh të Katitzit dhe, ngadalë e me shumë kujdes, filloi ta tërhiqte drejt buzës së gropës. Katitzi nuk lëshonte asnjë tingull. Poli ia doli ta ngrinte dhe e uli mbi gur.

- Katitzi, më trego. Përse zbritte atje poshtë? Çfarë të shkrepiti në kokë? Përgjigju!

Poli e tundi dhe e shkundi Katitzin, ende shumë e tronditur.

- Mjaft. Do të më rrahësh?

- E vogla Katitzi, çfarë bëje atje poshtë, në gropën e gjarpërinjve?

- Kujton se e pashë që kishte gjarpërinj? Sharra kishte rënë dhe ty të duhej, apo jo? A nuk më kërkove që të ta sillja? Por nga mbinë gjithë ata gjarpërinj? Pastaj, më fal, po a nuk kafshojnë gjarpërinjtë? Mendova se do të më përpinin. Isha shumë e frikësuar. Doja të bërtisja, por nuk mundja.

Poli mori një çehre të menduar dhe tundi kokën:- Nuk e kuptoj. Duhet të kesh lindur me këmishë. Por ky, ama, është ogur i keq.

- Ogur? Kështu quhen ata gjarpërinjtë?

- Jo, Katitzi, oguri është tjetër gjë, por mbase ti nuk e ke dëgjuar ndonjëherë këtë fjalë. Nuk po flas për gjarpërinjtë, mendoj se ishte një paralajmërim: duhet të largohemi prej këtu!

- Nuk më dukesh hiç në rregull ti. E di çfarë, Pol? Pak më parë këtu ishte një princ, i veshur me rroba të kaltra, hipur mbi një kalë të bardhë. Isha duke folur me të dhe mu në atë çast ti më thirre dhe ai u largua.

- Po, po, kuptoj. Kali, natyrisht i bardhë, dhe princi... Rrobat e kaltra... qenë prej kadifeje, apo jo?

- S'do mend që ishin prej kadifeje. E pe edhe ti?

- Ke luajtur mendsh. Mjaft tani, eja të shkojmë në shtëpi, sepse ky ishte një ogur i keq,- tha Poli.

Katitzi murmuriti me vete: “Ogur aty, ogur këtu, po ç'më duhen oguret mua? Unë kam lindur me këmishë. Po ai princi ku përfundoi, vallë?”

Marrëveshja

- Çuditëm se si gjarpërinjtë nuk e kafshuan Katitzin,- tha babai Taikon. Pastaj vazhdoi:- Por, me siguri, ka qenë një ogur i keq. Mbase bëjmë vërtet mirë që të largohemi.

- Me sa më kujtohet,- u hodh tetoja,- në vendim tim flitej shpesh për njerëz që janë të lidhur me fuqitë e së keqes. Përndryshe, si do t'u shpëtonte gjarpërinjve kjo?

- Jo, jo,- ia ktheu babai Taikon.- Beson se vetëm fuqitë e së keqes na mbrojnë prej fatkeqësive? Eh, ka edhe fuqi të së mirës. Katitzi ka lindur me këmishë, kjo është e gjitha.

- Unë besoj çfarë të dua,- e kundërshtoi tetoja.

- Sidoqoftë, nuk do të qëndrojmë këtu. Bëjmë mirë që të bëhemi gati për udhë. Të lutem, Pol, shko një vrap te shefi i policisë dhe pyete nëse është ende i interesuar për violinën,- i kërkoi babai Taikon.

Po atë mbrëmje, erdhi shefi i policisë. E dëshironte prej kohësh një violinë të punuar nga duart e Johan Taikonit.

- Dëgjo, Johan. Mendoj se nuk po bën mirë që po largohesh. Mund ta kisha rregulluar që të qëndronit edhe ca. Më pëlqen t'ju kem këtu,- tha Uno Rondahli, shefi i policisë.

- E di që je njeri i mirë, Uno. Gjithmonë je treguar i sjellshëm me ne romët. Ah, sikur të kishte më shumë njerëz si ty! Por e ndiej se duhet të largohemi nga këtu.

Dy burrat ranë dakord dhe shefi i policisë u bë pronari i violinës. Të nesërmen në mëngjes, të gjithë u ngritën më herët se zakonisht dhe shkuan në pyll për të mbledhur kërpudha. Vazhduan kështu gjithë ditën dhe aty nga mbrëmja kishin mbledhur gati njëqind kilogramë kërpudha. Babai Taikon, ende me temperaturë dhe i ënjtur prej shytave, u ul të llogariste se sa para

do të hiqnin mënjanë për udhëtimin kur t'i shisnin kërpudhat në hotelin e Umeås. Dukej i kënaqur.

Në çadrën e tyre, Katitzi dhe Lena po bisedonin. Motrat e tyre më të vogla flinin.

- Lena, çfarë do të bësh kur të rritesh?- pyeti Katitzi.

- Do të martohem me Tomasin,- tha Lena me vendosmëri. Tomasi ishte një djalë që ia kishte mbathur nga kolegji i djemve në Stokholm dhe që kishte ardhur në Norrland për të kërkuar dajën.

Tomasi kishte qëndruar larg syve të të gjithëve, i fshehur në një kasolle në pyll. Qe bërë shok i mirë me Katitzin e Lenën dhe i kishte ndihmuar për të mbledhur dru zjarri dhe boça pishe. Gjatë dasmës së Rozës, ishte fshehur në njërën prej çadrave të kampit, por vetëm Poli dhe dy vogëlushet e dinin.

Lenës i pëlqente shumë Tomasi dhe do të kishte dashur që djaloshi të shkonte me ta, kur të udhëtonin. Por shpejt, shërbimet sociale e zbuluan se Tomasi luante me vajzat dhe erdhën ta merrnin. Por Tomasi kishte qenë me fat, sepse nuk ishte detyruar që të kthehej në kolegji. Shërbimet sociale e kishin gjetur dajën e tij dhe tani djaloshi jetonte me të.

Katitzi vështroi Lenën dhe tha:- Beson se Tomasi do të jetë dakord për martesën? Me siguri do të të harrojë, kur të rritet.

- Kemi premtuar se do t'i qëndrojmë besnik njëri-tjetrit gjithë jetën,- tha Lena si me krenari dhe vazhdoi.- Tomasi do të më pres derisa të rritem dhe kjo ditë nuk është e largët.

- Nuk e besoj, po nuk e pashë me sytë e mi. Pastaj, tani do të udhëtojmë larg prej këtu,- ia ktheu Katitzi.

- Do të shkojmë larg nga këtu, por ama edhe mund të kthehem, kur të vijë momenti,- tha Lena me mendjemadhësi.

Të nesërmen, familja Taikon çmontoi çadrat dhe i stivoi në rimorkio. Parkun e argëtimit, të paketuar në kuti të mëdha, e lanë në hambarin e shefit të policisë: babai Taikon do ta linte atje, derisa të gjente mundësinë që të kthehej për ta marrë. Pastaj familja u nis për në Umeå, ku shitën kërpudhat dhe ngarkuan në vagonin e mallrave makinën dhe rimorkion, sepse ishte e

pamundur të gjendej mjaftueshëm benzinë për udhëtimin e gjatë deri në Södertälje.

Pasagjerë pa biletë

Katitzi dhe Lena udhëtonin brenda rimorkios, e ngarkuar në vagonin e mallrave. Ishte rreptësisht e ndaluar sipas rregullores hekurudhore, por gjithçka do të kishte shkuar shumë mirë nëse do të kishin pasur ujë gjatë gjithë udhëtimit. Në një stacion, Katitzi kërceu nga vagoni në mes të shinave, iu afrua një punonjësi hekurudhe dhe i tha:

- Ç'kemi! Mos ju ndodhet pak ujë? Kam shumë etje.

- Çfarë!? Po ti, nga mbive? Është e ndaluar të luhet këtu, është zonë e rezervuar për hekurudhën. Largohu!

- Nuk thashë që po luaja, thashë që kisha etje, udhëtoj me tren.

- E po, në vagonë ka ujë.

- Jo në vagonin tim se,- tha Katitzi, duke treguar me dorë.

- Çfarë? Udhëton në vagonin e mallrave!? Është rreptësisht e ndaluar. Eja me mua,- tha punonjësi i hekurudhës dhe e mbërtheu Katitzin nga krahu. Brenda ndërtesës së stacionit plasi gjullurdia. Shefi i stacionit dhe konduktori e pyetën Katitzin për prindërit dhe, pas një lumi debatesh, babai Taikon u detyrua të blinte bileta edhe për vajzat. Gjatë gjithë pjesës së mbetur të udhëtimit, tetoja nuk pushoi së ankuari se sa shumë u kishte kushtuar, duke e vështruar Katitzin me zemërim.

Katitzi ishte e dëshpëruar: mendonte se, në një mënyrë a një tjetër, duhej të gjente paratë, që të mos zemërohej edhe babi me të. Faktin se tetoja e rrihte dhe i bërtiste nuk e ndryshonte dot, ama, nëse babai zemërohej, mund

ta dërgonte sërish te shtëpia e fëmijës. Domosdo, atje, larg kampit, kishte kaluar kohë të bukura, por tani kishte motrat, vëllezërit dhe babain, ndaj dëshironte të qëndronte me ta.

Më në fund, arritën në Södertälje. Babai Taikon kërkoi një vend ku të ngrinte kampin dhe gjeti një shumë të bukur: një livadh të madh e të gjelbër, ku shpejt filloi të ngrinte çadrat. Por vetëm pak orë më vonë ia behën disa burra për t'i përzënë, kështu që u detyruan t'i mblidhnin sërish gjërat e veta.

Pas shumë kërkimesh dhe takimesh me autoritetet, më në fund babai Taikon ia doli të merrte me qira një vend pranë kanalit të Södertäljes, mu mbi zallishtë.

Ishte mbrëmja e parë në Södertälje. Babai Taikoni kishte gatuar dhe familja ishte ulur e po bisedonte.

Si zakonisht, Katitzi dhe Lena po hanin në një tas. Tanimë Katitzit nuk i bënte më përshtypje. U përkul drejt Lenës dhe i pëshpëriti:- Tani dëgjo. Erdhi momenti.

- Çfarë do të thuash? Ha dhe pusho, do të të dëgjojë tetoja.

- Bah, sa i yndyrshëm. Pse duhet ta ha gjithnjë unë atë pjesën e yndyrshme?- tha Katitzi.

- Nuk je e vetmja. Shiko këtu,- ia ktheu Lena, duke ngritur lart një copë dhjamë.

- Lena, çfarë po bën? Po luan me ushqimin? Sille menjëherë këtu atë tas,- fërshëlleu tetoja.

- Oh, Katitzi, e njëjta histori. Tani do të më fajësojë mua, edhe pse je ti ajo që qahesh gjithnjë.

- Çfarë po thua, Lena? Edhe ti po më kundërshton?- ngriti zërin tetoja.

- Qetësi, qetësi. Nuk dua të dëgjoj zënka, kemi folur për këtë,- tha babai Taikon.

- Këtë doja të thosha,- i tha Katitzi Lenës me zë fare të ulët.- Erdhi momenti. Dëgjo pak se si duhet të sillemi.

Babai Taikon, me pamje të vendosur, tha:

- Tani jemi në qytet dhe të gjithë njerëzit këtu i kanë sytë te ne. Jini të kujdesshëm, që ata të mos zemërohen me ju. Më e pakta që mund të na bëjnë, është të na përzënë nga këtu.

- Pas pak është radha ime,- pëshpëriti Katitzi.

- Je e çmendur, hesht tani, përndryshe do të më bëjnë sërish me faj,- ia ktheu Lena.

- Lena, më shih në sy! E kupton se, meqë je më e madhe, duhet t’i rrish nga pas Katitzit? Që të mos bëjë ndonjë ngatërresë. E kupton?- i foli babai Lenës me pamje serioze.

- Ja pra! A nuk të thashë? Ndërsa zonja mund të bëjë çfarë t’i teket, pa i thënë as edhe një gjysmë fjale babai,- i pëshpëriti Katitzi së motrës.

- Çfarë po thua, Katitzi? Po flet për mua? Të dëgjova.- Tetoja ngjante kërcënuese.

- Jo, përse duhet ta bëja?- tha Katitzi me dinakëri.

- Të dëgjova që the “zonja”.

- Thashë vetëm që pashë një zonjë të këndshme, e cila jeton këtu pranë,- tha Katitzi.

- Ja pra, meqë ra fjala. Katitzi dhe Lena, nuk duhet të silleni këtu përçark.

- Por baba,- kundërshtoi Katitzi,- ajo zonja na tha se mund të shkojmë të mbledhim dardha tek oborri i saj.

- Nuk më intereson. Nuk duhet të rendni sa andej-këndej, sepse pastaj do të fillojnë thashethemet dhe do të na duhet të paguajmë pasojat. Sidomos ti, Katitzi, duhet t’u qëndrosh sa më larg fqinjëve. Mjafton që të të japin një përkëdhelje në faqe dhe t’i fillon e thua një mal me marrëzi.

- Por, babi, a kam thënë ndonjëherë gënjeshtër?- Buza e poshtme e Katitzit filloi të dridhej.

- Mbase nuk ke gënjyer. Por ndonjëherë e vërteta është njëlloj e pakëndshme. Dhe... mjaft, jo tani. Do të flasim një herë tjetër për këtë. Je shumë e vogël për t’i kuptuar këto gjëra. Por ti, Lena, kupton,- tha babai Taikon. Pastaj vazhdoi:- Tani le të shkojmë në shtrat. Nesër do të nisem për

në Stokholm. Më duket se kam gjetur një klient të madh atje, që interesohet për kallajisje. Natën e mirë.

Të gjithë uruan natën e mirë dhe u shpërndanë nëpër vendet e tyre. Katitzi u ankua një copë herë se askush nuk i shpjegonte asgjë. Gjithmonë i duhej të priste derisa të rritej, që t'i kuptonte më mirë gjërat. Por ama që tani e kuptonte që gjithçka po shkonte për drejt. Swingu ishte shtrirë te këmbët e saj dhe po flinte.